

nnu TG 326 til Íslands

Mjóafjørðin) at bíða eftir næsta degi, tí móttøka skuldi vera sunnumorgunin kl. 9, og var tá væntandi, at smábátafylgi fór at koma ímóti okkum. Fokkan og klyvarin blivu tikin niður og skipið varð lagt stilt í fjarðarmunnum at bíða. Men á hesum firðinum var onki samband við fartelesonina, sum nýggja tíðin krevur, og var tí farið suður um aftur og inn á Norðfjarðarmunnum at bíða - har var eisini gott samband við telefonina, so ringjast kundi og avtalur gerast um næsta dagin. Nú var nærum stilt umborð, maskinan í tómgongd og frammi í lugarinum trivu íslendingarnir og føroyingar í kendar, gamlar íslenskar vísur. Orð sum brøðratjóð og gamlir frændir vóru á lofti og onki var óført, tá ið samdandið millum Ísland og Føroyar umráddi.

Hendan náttin gjørdist avbera friðarlig. Ein frálíkur svøvnur fyri allar, sum ikki vóru á vakt. Skipið livdi so passaliga róligt í sjónum og skjótt vóru allar lukurnar drignar fyri. Teir, sum seinast komu í tyngd hoyrdu søtan tónleik frá skvatlinum utanborða og rítingini innanborða. Alt kom í harmoni og ikki vardi leingi fyrr enn øll ljóð hvurvu og náttin gekk, uttan at nakar visti av.

Sunnudagur, 5. juni

Tíðliga var gjørt klárt at sigla inn. Fokkan og klyvarin vóru aftur sett og maskinan bar okkum inneftir. Skjótt sóust smábátar nærkast okkum innanífrá. Eitt føroyskt 4-mannafar, bygt í Kaldbak, og eitt seks-mannafar komu stimandi úteftir. Fleiri íslenskir útróðrar- og stuttleikabátar komu aftaná. Í alt eini 12-14 bátar fylgdu okkum inn eftir Norðfjørðinum og inn at bryggjunum í Neskaupstaði, sum í dag hevur eini 1500 íbúgar.

Á bryggjunum var væl av fólki komið saman, tá ið vit um 9-tíðina lögdu at gomlu træbrúnni. Borgarstjórin heilsaði upp á manningina og beyð skipara við manning til ein góðan døgverða eftir gudstænastuna, sum skuldi vera kl. 11.00.

Áðrenn farið varð í kirkju buðu Norðfirningar okkum øllum at koma niðan í svimjihylin at fáa heita brúsu at fara undir. Nú var lag á manni, tí umstøðurnar umborð vóru ikki tær bestu undir túrinum, og als ikki tann seinasta teinin, tá ið greitt var, at vatnið var gingið undan.

Nývaskað fór manningin í kirkju. 5. juni var sjómannadagur í Íslandi, og var nógv gjørt burtúr, bæði í býnum og í kirkjunum. Eitt íslenskt kór sang í kirkjunum, skiparin á Jóhannu fekk eina heilsan til skipið við eini rammu, har á skriftin er ein íslenskur sjómansbøn. Skiparin takkaði fyri og føroyska manningin stóð uppi har frammi við altarið og sang føroyska sálmin "Slættasti sjógvur og brættastu bylgjur". Eftir gudstænastuna var góður døgverði á hotellinum í býnum, har borgarstjórin við kommununi var vertur. Høvi var at bera fram heilsanir, og nýtti skiparin á Jóhannu her høvi at bera eina heilsu til íslensku vertirnar og alla íslensku bróðurtjóðina. Skiparin handaði eina bókgávu til borgarstjóran og onnur umboð fyri býin.

Borgarstjórin handaði síðani eina vakra gávu úr prýddum gróti sum eina heilsu til "Jóhannu" og føroyingarnar allar, sum sigldu vandasjógv við íslenskum fiski. Á steinum var áskrift við heilsu og farleiðin úr Vági til Norðfjarðar og síðani til Aberdeen var høgð í grótið. Skiparin takkaði hjartaliga fyri gávuna.

Beint eftir døgverðan var farin omanaftur á bryggjuna, har Sjó-

Skiparin, Hans Jacob Joensen, við steypinum, sum hann fekk frá borgarstjóranum á Neskaupstaði

mannadagurin var hildin. Sjómannadagurin er einaferð um árið í Íslandi, og tá koma øll íslensku skipini inn at liggja um vikuskiftið. Dagarnir eru sannir hátíðsdagar á landi, og vanligt er at gera ymiskt burtúr degnum í ymsku býnum. Hendan dagin nýta eisini fleiri høvi at heiðra gamlar sjómenn fyri teirra starv á sjónum, og fekk føroyski ferðavinur okkara, Sigurd Joensen úr Oyndarfirði, eitt heiðursmerki fyri sítt verk á sjónum í vandasigling. Ein gamal skipari úr býnum fekk eisini eitt heiðursmerki fyri sítt starv og at enda fekk skiparin á Jóhannu, Hans Jacob Joensen, handað eitt vakurt steyp við áskrift um serstaka tøkk fyri gott samstarv landanna millum og fyri tann leiklutin, sum "Jóhanna" hevur havt í samskiptinum millum londini bæði. Av sonnum ein stórur dagur fyri skiparan, "Jóhannu" og manning hennara.

Á bryggjunum sýndi bjargingarfelagið eisini, hvussu fólk kunnu stjórst millum skip og land. 2 trossar vóru spentir millum pierin á gomlu træbrúnni og inn á land. Síðani dystaðust 2 lið

um, hvør skjótast var at stjóra fólk ímillum. Eisini kvinnurnar royndi seg og komu niður í ísakalda sjógvin. Tað góða handalagið gjørdi, at tað tók ikki meira enn eitt eygablikk at fáa fólk ímillum pierin og landið, hóast frá stóðan mundi vera einar 40 metrar. Eisini var kappróður á fjørðinum millum nakrar skipsmanningar. Sjómannadagurin er ein hendingaríkur dagur, at líkna við eina góða bygðastevnu her heima hjá okkum.

Um kvøldið var aftur veitsla fyri manningina á "Jóhannu". Tá var greinskrivarin farin til Reykjavíkar, tí heimferðin til Føroya skuldi vera við flogfari longu á miðdeggi dagin eftir.

Ein frálíkur túrur við "Jóhannu" til Íslands var at enda komin og takki eg skipara og ferðafeløgum fyri avbera góðar dagar umborð og ynski eg "Jóhannu" við manning Guds signing yvir á framhaldandi túrinum.

Á ferðini vóru

1. Hans J. Joensen, skipari, Vágur, 1955
2. Bjarni Brattaberg, stýrimaður, Vágur, 1948
3. Jógvan Krosslág, 2. stýrimaður, Vágur, 1941
4. Heri Simonsen, Nes, Vágur, meistari, 1955
5. Petur J. Højsted, 2. meistari, Klaksvík, 1934
6. Steintór Jacobsen, kokkur, Gøtu, 1954
7. Sigmund Hentze, Sandur, 1930
8. Sigurd Joensen, Oyndarfjørður, 1920
9. Jógvan Hentze, Gøtu, 1954
10. Jósvein Djurhuus, Vágur, 1934
11. Johan Toftum, Vágur, 1937
12. Knút Nolsø, Tvøroyri, 1930
13. Kristian Martin Petersen, Fuglafjørður, 1968
14. Hálvdan Theodorsson, Ísland, 1968
15. Friðrikur Erlingsson, Ísland, 1962

